ВІРУЮ

№ 6 (293)
ЧЕРВЕНЬ 2023

Газета Івано-Франківської християнської місії милосердя « Добрий Самарянин»

Реєстраційне свідоцтво ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗПЛАТНО

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ МОЛИЛИСЯ ЗА ЖИТТЯ, РОДИНУ ТА ПЕРЕМОГУ

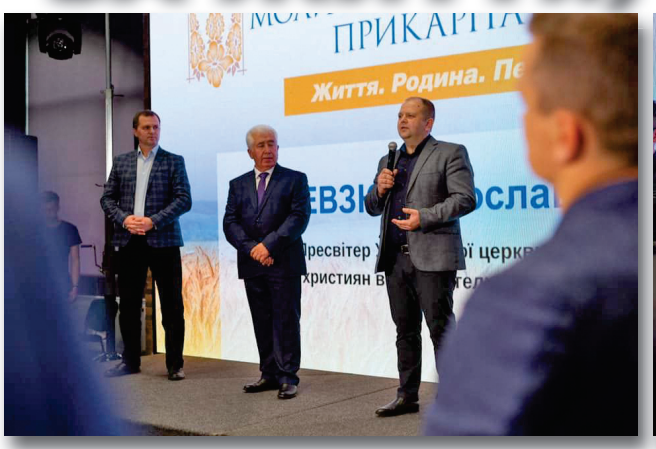

16 червня в Івано-Франківську спільнота Прикарпаття зібралася на щорічний молитовний сніданок. Захід традиційно проходив у приміщенні Університету Короля Данила.

Уже вчетверте область об'єднала для спільної молитви представників влади, бізнесу, культури та духовенства. Серед особливих гостей були військові та рідні полеглих героїв, зокрема і Наталія Тарабалка, матір Героя України Степана Тарабалки.

Захід почався зі спільного виконання гімну України та молитви «Отче Наш». За словами депутата Верховної Ради України Оксани Савчук, основною метою цього заходу, окрім спілкування, є благодійність.

«Життя. Родина. Перемога!» – такі цінності об'єднують сьогодні всіх українців, – наголосила пані Оксана. – Саме тому ми взяли їх за основу нашого чергового Молитовного сніданку Прикарпаття. Традицію збиратись разом для спільної молитви ми започаткували ще у 2019 році. Повномасштабна війна змінила багато речей, але не нашу віру в Бога та Його захист. Велика вдячність кожному, хто був присутній на Молитовному сніданку: представникам різних релігійних конфесій, різних політичних партій, військовим, підприємцям, державним діячам, освітянам, волонтерам, митцям. Дорослим і дітям. У всіх нас є спільна мета — міцна та вільна Україна. З нами Бог, а отже, за нами Перемога».

«Прикарпаття – це християнський край, а вороги прагнуть зруйнувати нашу віру та святині, які постраждали в ході війни», – підкреслила голова Івано-Франківської ОВА Світлана Онищук.

Гасло цьогорічного молитовного сніданку особливо актуальне в часи, коли молитва за перемогу, за захисників, за сім'ї, що втратили близьких у російсько-українській війні, а також за Боже благословення для України стає нашим спільним кличем.

Такий традиційний для США, Європейського парламенту та країн Європейського Союзу формат молитовних сніданків вже декілька років практикується в різних регіонах України, зокрема і в Івано-Франківській області.

ДЕНЬ БАТЬКА: ДАТА, ІСТОРІЯ, ТРАДИЦІЇ

У багатьох країн світу вже понад 100 років існує традиція вітати татусів з їхнім «професійним» святом. Із 2019 року наші татусі також офіційно мають свій особливий день, а Україна – нове державне свято.

Уперше День батька відсвяткували у США (Спокан, штат Вашингтон) 19 червня 1910 року. Під час святкування Дня матері Сонора Додд згадала про свого батька, Вільяма Смарта, який після смерті дружини сам виховував Сонору і ще п'ятьох дітей. Жінка звернулася до місцевої влади з пропозицією запровадити нове свято для всіх татусів. Згодом ідею підтримали інші штати, але загальнонаціональним свято стало аж 1972 року.

З часом інші країни почали долучатися до свята. На сьогодні у понад 40 країнах світу щорічно вшановують татусів, здебільшого, як і у США, третьої неділі червня. Окремі країни мають свої дати. Наприклад, Польща – 23 червня; Італія, Іспанія, Португалія – 19 березня, а от у Південній Кореї 8 травня – спільне свято матерів та батьків.

До 2019 року День батька не мав офіційного статусу в Україні. Але 8 травня 2019 року Кабінет Міністрів України схвалив Указ про встановлення третьої неділі червня Дня батька.

День батька – це свято поваги та вдячності чоловікам, які піклуються про своїх дітей. Цього дня татусі з усього світу отримують привітання, квіти, подарунки, а в деяких країнах спеціально до свята їм навіть виплачують фінансову допомогу.

В Україні це свято молоде, тому ще не сформувалися якісь особливі традиції, окрім того, що діти дарують татусям подарунки, дякують за любов та турботу, а ще – весело проводять час разом.

Цього року свято набуло особливого значення, адже багато татусів несуть на своїх плечах відповідальність за безпеку та майбутнє нашої країни, перебуваючи на фронті зі зброєю в руках. Тож це свято – ще один привід сказати їм дякую та нагадати про свою любов і підтримку.

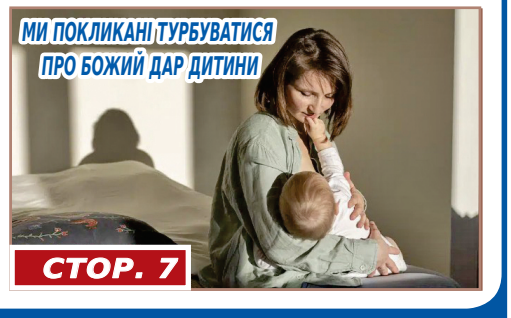

«І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (Матвія 28:20).

КОНТЕКСТ ВАЖЛИВИЙ:
ТІМОТІ СНАЙДЕР ДАВ ЖУРНАЛІСТАМ ЕЛЕМЕНТАРНИЙ УРОК ЖУРНАЛІСТСЬКОЇ ЕТИКИ

Коли західні медіа пишуть про підрив дамби Каховського водосховища, вони ставлять на один щабель офіційні заяви української та російської сторін. На думку американського історика, професора Єльського університету Тімоті Снайдера, це не журналістика, оскільки в цьому випадку розповідь із «урахуванням точок зору обох сторін» розмиває реальність і дає хибне уявлення про те, що сталося насправді. Снайдер наголошує на важливості контексту.

«Прагнення до об'єктивності не означає, що потрібно розглядати кожну подію як підкидання монетки, як шанс п'ятдесят на п'ятдесят між двома різними офіційними заявами», — пише історик.

Уникайте спокуси почати розповідь про цю рукотворну гуманітарну та екологічну катастрофу з «урахування точок зору обох сторін». Це не журналістика.

Заяви російських речників про те, що Україна мала до цього якийсь стосунок (в цьому випадку — підірвала дамбу), не є частиною розповіді про реальну подію в реальному світі. Це частина іншої розповіді: розповіді про всі обурливі заяви, які росія робила про Україну з моменту першого вторгнення у 2014 році. Якщо брати до уваги російські заяви про дії України, то тільки в такому контексті.

Подавати російські заяви поряд з українськими несправедливо щодо українців. У цій війні те, що говорили російські речники, майже завжди було неправдою, тоді як українські речники здебільшого говорили правду. Таке порівняння точок зору обох сторін передбачає їхню рівність, а це унеможливлює розуміння читачем цієї важливої різниці.

Якщо необхідно процитувати російського речника (наприклад, Дмітрія Пєскова), варто згадати, що ця конкретна особа брехала про кожний аспект цієї війни з самого її початку. Це контекст. Читачі, які підхоплюють розповідь в середині, повинні мати змогу розуміти цю деталь.

Якщо цитується російська зовнішня пропаганда, корисно також цитувати російську внутрішню пропаганду. Цікаво, що російські пропагандисти вже давно стверджують, що українські дамби повинні бути підірвані, а російський парламентар сприймає як належне те, що росія підірвала дамбу, і радіє смертям і руйнуванням, які спричинені цим.

Коли розповідь починається з урахування точок зору обох сторін, читачам натякають, що об'єкт фізичного світу (наприклад, дамба) насправді є лише елементом наративу. Їх спрямовують у неправильний жанр (літературу) саме в той момент, коли потрібен аналіз. Це робить медвежу послугу їхній свідомості.

Дамби — це фізичні об'єкти. Питання про те, чи можуть вони бути зруйновані і як саме — це питання для людей, які знають, про що вони говорять. І тепер стає зрозуміло, що дамба могла бути зруйнована лише вибухом зсередини.

Росія контролювала відповідну частину дамби, коли вона вибухнула. Це суттєва частина контексту. Це переважає те, що хтось сказав. Коли розслідується вбивство, детективи думають про знаряддя злочину. У росії вони були. Україна їх не мала.

Ця історія не починається з моменту вибуху дамби. Читачі повинні знати, що протягом останніх п'ятнадцяти місяців росія вбивала українських цивільних і руйнувала українську цивільну інфраструктуру, тоді як Україна намагалася захистити своїх людей і інфраструктуру, яка підтримує їхнє життя.

Умови в яких відбувся підрив, також варто оцінити з точки зору історії. Військова історія пропонує важливе пояснення. Армії при наступі не підривають греблі, щоб перекрити собі шлях до просування. Армії при відступі підривають дамби, щоб сповільнити просування іншої сторони. У відповідний момент Україна наступала, а росія — відступала.

ПСАЛОМ 150

«Алілуя! Хваліте Бога в Святині Його, прославляйте Його на неосяжному Його небозводі! Хваліте Його за великі Його діяння, хваліте Його в безмежній Його величі! Хваліте Його звуком трубним, славте Його на псалтирі й гуслах! Хваліте Його з тимпаном у хороводах, хваліте Його на струнах і сопілці! Прославляйте Його на дзвінких цимбалах, хваліте Його на гучних цимбалах!Все, що дихає, нехай славить Господа! Алілуя!».

Як хвалити Бога, якщо важко від новин? Якщо не хвалиться? У чому тоді сенс хвалення?

Хвалити Бога — це повернутися у всю дійсність: Він – Творець, ми – твориво.

Він бачить усю картину світу, ми – лише фрагмент. Ми мучимось від свого страждання – до Нього сходиться страждання усього світу, і наше – не завжди найбільше.

Ми у біді схильні максимальну увагу зосереджувати на собі і своєму горюванні. Ми зациклюємося на собі, а прославлення Бога веде назад до Бога, допомагає Його споглядати, про Нього думати.

Споглядання дійсності розчаровує і – що гірше – зневірює, споглядання Бога через поклоніння утверджує віру, підживлює надію.

Розчарування і зневіра завжди відкривають наш розум і внутрішній світ до спокус диявола. Прославлення наповнює розум і душу Богом, а тому проганяє сатанинські спокуси.

І якщо на серці немає настрою/радості/бажання хвалити Бога, то розумом просто треба себе змушувати це робити – бо немає альтернативи віруючій людині…

М. Р.

ОДНОГО ПОЛЯ ЯГОДИ…

Кожному поколінню українців випадають свої виклики, випробування і негаразди. Наше покоління – не виняток. Нам випала ціла Інна Совсун.

Вона – хрестоматійний та енциклопедичний зразок особи з гендером «членкині». Це дуже специфічний гендер, який об'єднує в собі:

– підвищену емпатію до акул, які їдять людей;

– особливо ніжне піклування про вагітних мишей;

– комсомольський ентузіазм;

– ленінський світогляд;

– появу характерного висипу на тілі і почервоніння на обличчі під час звучання словосполучення «християнські цінності».

Комплексна та яскраво виражена мізантропія головного мозку – також характерна ознаки гендеру «членкиня».

Совсун – істиний (-а) промоутер (-ка) ленінських ідеалів: руйнування сім'ї та скасування традиції. Якби вона жила в часи «Великої Жовтневої революції», безсумнівно, була би першою заступницею Олександри Колонтай.

У притаманному для ленінців і комсомольців стилі Совсун відверто глузує з християнських лідерів. В останньому випадку – з єпископа Василя Боєчка. Так-так, це саме той знаменитий Боєчко, якого комуністи ув'язнили за віру і переконання у пізні радянські часи, коли це траплялося не так вже й часто – наприкінці 80-х. Боєчка називають останнім радянським політув'язненим за віру.

Уся політична кар'єра Совсун не варта й однієї сивої волосини 87-річного Василя Боєчка. Але була б у Совсун можливість, припускаю, вона б і сьогодні Боєчка відправила за ґрати. Бо комуністи, гомосексуалісти та їхні промоутери – завжди одного поля ягоди. Прагнення встановити режим пригнічення і власного домінування – їхня спільна й обов'язкова ознака.

Руслан КУХАРЧУК.

НОВА ЦЕРКОВНА КАЛЕНДАРНА СИСТЕМА ОТРИМАЛА МАСОВУ ПІДТРИМКУ УКРАЇНЦІВ

За даними соціологічного опитування, яке провела Соціологічна група «Рейтинг», і згідно з повідомленням РБК-Україна, майже дві третини українців (63%) виразили підтримку нової Церковної календарної системи.

Цікаво, що навіть серед прихильників УПЦ МП знайшлися ті, хто підтримує перехід на новий календар. Проти цього рішення виступили 18% опитаних, а 17% відзначили, що це питання не має для них особливого значення.

Дослідження показує, що найбільше прихильників нової Церковної календарної системи – серед мешканців Заходу України, де 78% опитаних підтримують цю ініціативу. Особливо високий рівень підтримки спостерігається серед греко-католиків, де 92% опитаних висловили свою підтримку.

Віряни Православної Церкви України/Української Православної Церкви (Київського патріархату) також виявили значну підтримку – понад 60% опитаних за перехід на новий календар.

Хоча підтримка переходу менша серед мешканців східних та південних областей, усе ж понад половина жителів висловили свою підтримку. Незважаючи на те, що серед вірян УПЦ МП більше тих, хто проти цієї ініціативи (35%), понад 40% із них також підтримують перехід. Молодші та особи без релігійних переконань загалом не виявили особливого інтересу до цього питання.

Соціологи відзначають, що підтримка переходу на новий церковний календар, включаючи перенесення Різдва, вища порівняно з минулим роком, коли перенесення Різдва на 25 грудня підтримало лише 44% опитаних, а 31% були проти.

Опитування, в якому взяли участь 1000 респондентів з усіх областей України, за винятком тимчасово окупованих територій Криму та Донбасу, а також місць без українського мобільного зв'язку, було проведене 1-2 червня 2023 року. Похибка репрезентативності дослідження з довірчою імовірністю 0,95 не перевищує 3,1%.

Нагадаємо, що Православна Церква України та Українська Греко-Католицька Церква прийняли рішення про перехід на новоюліанський календар. Згідно з цим Різдво Христове тепер буде святкуватися 25 грудня, а не 7 січня, як це було раніше.

Одна з особливостей новоюліанського календаря – збереження правил визначення дати Великодня, які залишаються незмінними.

РБК-УКРАЇНА.

НЕ ВТРАЧАЙМО ШЛЯХЕТНОСТІ

У «Хроніках Нарнії», у книзі «Останній бій», Божий народ терпить військову поразку. «Друзі» радять: прикличте на допомогу богиню Таш, тобто сатану. Нарнійці зовуть Таш… Вона приходить, несучи ще більший жах та хаос.

Втручання Таш тільки прискорило поразку Нарнії.

Але не всі нарнійці прийняли допомогу Таш у цій битві. Деякі померли, залишившись вірними Аслану – Господу Богу. Один із таких героїв сказав:

«Усі світи добігають кінця, а шляхетна смерть – це скарб, і кожен достатньо багатий, щоб купити його».

Нам зараз дуже важко, але жарти з випадкової смерті – поганий союзник. Дуже небезпечно кликати Таш на допомогу у битві. Таш може прийти…

Борімося, не втрачаючи шляхетності. Тоді кожен із нас зможе почути: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!».

ЗАЯВА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ РАДИ ЦЕРКОВ І РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ПРО НЕПРИПУСТИМІСТЬ ЗРІВНЯННЯ ОДНОСТАТЕВИХ СПІВМЕШКАНЬ ІЗ СІМ'ЄЮ

Нещодавнє рішення Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ) у справі «Маймулахін і Марків проти України» спричинило нову хвилю дискусії щодо законодавчих ініціатив, спрямованих на пропаганду неприродних сексуальних відносин і надання статусу сім'ї одностатевому співмешканню.

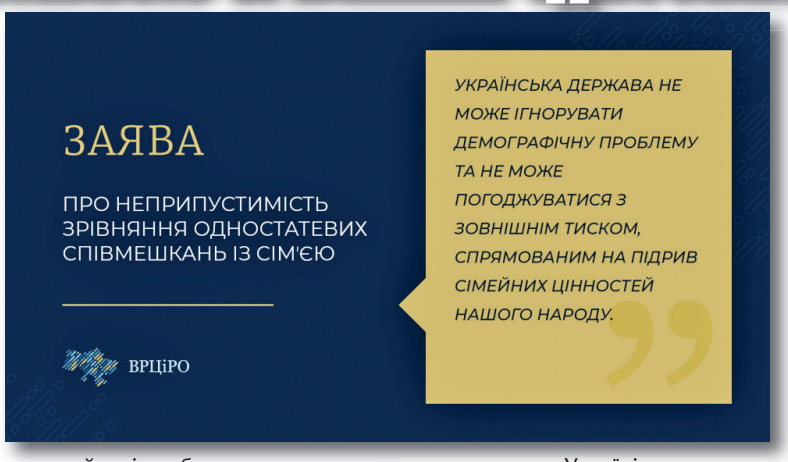

Рішення ЄСПЛ не можуть слугувати підставою для зміни конституційних засад країни. Ні Європейський суд, ні Рада Європи не мають повноважень змінювати законодавство жодної держави. Хоча згадане рішення ЄСПЛ є обов'язковим для виконання в частині виплати фінансових компенсацій, воно не зобов'язує Україну змінювати законодавство всупереч існуючій Конституції.

Понад 10 тисяч справ щодо українців, які розглядаються в ЄСПЛ, свідчать про серйозні проблеми, з якими стикається наша країна. Майже дев'ять тисяч цих справ пов'язані з порушеннями прав людини на окупованих територіях Донбасу та Криму. 95% решти справ стосуються невиконання судових рішень, що вказує на системні проблеми в системі правосуддя України. Тому відсутність незалежного і справедливого судочинства – найбільша проблема у сфері прав людини в Україні, про що неодноразово наголошувала ВРЦіРО.

Міжнародні інституції та іноземні партнери, використовуючи вразливість та складну ситуацію в Україні, змушують нас до законодавчих змін. Однак Україна живе в континентальній системі права, де основоположні засади життя визначають Конституція та закони, а не судові рішення. Як би не хотілося прихильникам гендерної ідеології використати згадане рішення ЄСПЛ, щоб переписати Конституцію України та зруйнувати цінність шлюбу чоловіка та жінки, лише наш народ має суверенне право вирішувати такі питання.

Ініціативи щодо формального узаконення так званих одностатевих партнерств, фактичне прирівняння їх до шлюбу та надання їм права усиновлення надзвичайно небезпечні в час демографічної кризи в Україні, яка катастрофічно загострилася в умовах війни. У травні 2023 року постійне населення України налічувало лише 29 мільйонів осіб. Через російську агресію 8,6 мільйона українців виїхали з батьківщини, що загрожує відсутністю людського ресурсу для повоєнного відновлення держави та відродження нації.

Українська держава не може ігнорувати цю проблему. Ми повинні зберегти нашу націю й забезпечити найкращі умови виховання для українських дітей у лоні люблячої родини, де є і батько, і мати.

Україна відрізняється від росії та її геноцидальної ідеології тим, що наш народ не пустими словами, а жертовними справами засвідчив шанобливе ставлення до загальнолюдських цінностей. Для нас людина – найвища цінність, кожна сім'я та дитина – це скарб, який ми намагаємося захистити і врятувати в умовах війни.

Всупереч твердженням тих, хто лобіює неприйнятні законодавчі зміни, певні аспекти взаємовідносин осіб вже мають своє розв'язання у законодавстві України (наприклад, право відвідин хворого, право успадкування тощо) і не вимагають нових законів.

Зважаючи на це, закликаємо Президента, Кабінет Міністрів та Верховну Раду України не ухвалювати жодних законодавчих змін, спрямованих на надання статусу сімей одностатевим співмешканням (формальне узаконення так званих одностатевих партнерств). Закликаємо кожного урядовця та парламентаря залишатися на боці українського народу, для якого сім'я є фундаментальною цінністю в житті.

ВОГОНЬ З НЕБЕС: БЛИСКАВКА СПАЛИЛА ЦЕРКВУ, ЯКА БРАЛА УЧАСТЬ У СВЯТКУВАННІ ГЕЙ-ПРАЙДУ У США

У купол церкви у штаті Массачусетс (США), яка брала участь у святкуванні гей-прайду, вдарила блискавка, і церква згоріла! Зненацька о третій годині дня вогняний меч пронизав небо над церквою і буквально розрубав її надвоє!

На кадрах видно, як полум'я та густий чорний дим охопили Першу конгрегаційну церкву в Спенсері, штат Массачусетс, приблизно за 90 миль від Бостона. Очевидці кричали, спостерігаючи, як дзвіниця церкви, збудованої 1863 року, впала, викидаючи в повітря вогонь і дим.

У церкві в той час нікого не було, ніхто не постраждав, повідомила влада. Як повідомляється, церква брала участь у місячнику гей-прайду торік і цьогоріч.

COMFY – КЛУБ ДЛЯ ЛГБТ, ELDORADO.UA – МІСЦЕ ДЛЯ СІМЕЙ

Мережа магазинів побутової техніки та електроніки COMFY 12 червня опублікувала новий логотип. В оновлене лого замість літери « О» додали прапор ЛГБТ.

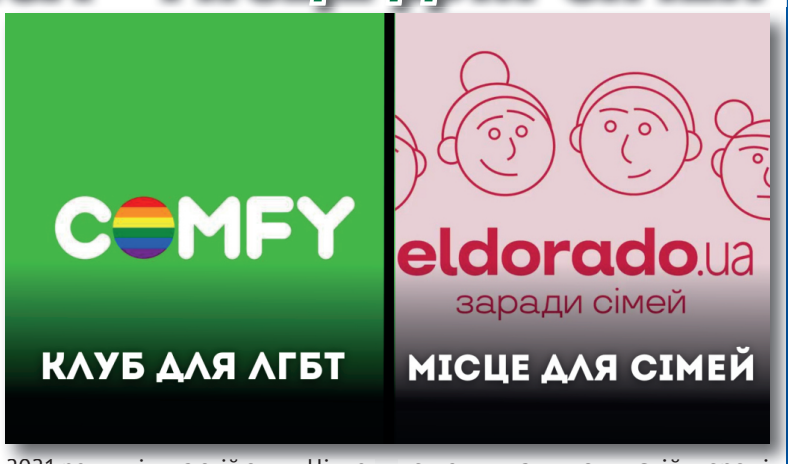

Свій логотип магазин змінив на всіх сторінках у соцмережах та сайті, а в Twitter з'явився пост про підтримку ЛГБТ-угруповання: «COMFY підтримує різноманітність та поважає свободу кожного».

Клієнти відразу зреагували на ЛГБТ-пропаганду, яка проникла навіть у магазин для електротехніки.

Офіс руху «Всі разом!» у контексті оновленого логотипу коментує: «Отже, можна констатувати, що COMFY демонструє вороже ставлення до сімей і дітей. Родини з дітьми відвідуючи цю мережу, можуть натрапити на відверту пропаганду ЛГБТ ідей в стінах магазину».

Натомість мережа магазинів побутової техніки Eldorado.ua ще восени 2021 року змінила свій стиль. Цінності компанії та слоган: «Заради сімей» створюють образ соціально відповідального бізнесу. Сама ж генеральний директор Віра Вітінська зазначає, що таке позиціонування визначає пріоритет сімейних цінностей у корпоративній культурі та показує турботу про сім'ї співробітників. На оновленому логотипі зображені тато, мама і двоє діток.

Відтепер українським сім'ям буде легко визначитись, в якій мережі купувати техніку, а де можна натрапити на пропаганду девіантних стосунків, як через бізнес можна допомагати або навпаки – шкодити сім'ї, нації та національній безпеці України. В умовах війни та демографічної прірви мережа COMFY взяла курс на депопуляцію й атаку на сімейні цінності, батьківство та материнство.

«Всі разом».

НАЙБІЛЬШИЙ ЗА ЧАС ВЕЛИКОЇ ВІЙНИ САМІТ НА ЗАХИСТ ЖИТТЯ І СІМ'Ї ВІДБУВСЯ У КИЄВІ

«Чи буде кому жити на нашій звільненій та відвойованій землі?», – важливе питання, яке обговорювали на Міжнародному саміті «Україна – Життя. Гідність. Перемога!» 9 червня у Києві.

Саміт об'єднав різнопрофільних експертів, військових та представників влади. Участь у ньому взяли близько 400 осіб з різних регіонів України та з-за кордону. У музичній частині виступила народна артистка України Тіна Кароль. Вона заспівала дві головні для багатьох українців пісні: гімн України та «Україна – це ти».

Насичена програма містила офіційну церемонію відкриття, окремі виступи спікерів, а також три панельні дискусії з п'ятьма промовцями в кожній. Оскільки дискусії мали визначену тему, участь у них брали лише фахівці та професіонали – науковці, голови організацій, депутати й міські голови.

Від Кабінету Міністрів України промовляв Олег Немчинов, міністр Кабінету Міністрів та голова Координаційної ради з питань утвердження української національної та громадянської ідентичності. Він зачитав вітальне слово від Прем'єр-міністра України Дениса Шмигаля.

Про мету й завдання саміту розповіла Валентина Павсюкова, президент Міжнародного благодійного фонду Chalice of Mercy, ініціаторка і спонсор саміту. Українка, яка багато років проживає у США, вона ніколи не забуває про своє коріння. У 2007 році Валентина заснувала фонд, який відтоді допомагає Україні.

Віталій Кривицький, єпископ Києво-Житомирської дієцезії РКЦ, нагадав, що всі ми різні, але об'єднані задля спільного майбутнього України.

Від військових промовляв Святослав Кондрат, командир штурмового відділення спецпризначення «Карпатська Січ». Бійці цього відділення завжди брали участь у протидії ЛГБТ-угрупованню, відстоювали сімейні цінності у вуличних ходах за сім'ю. Військові стверджують, що концепція одностатевих партнерств має бути визнана загрозою національним інтересам, бо поглиблює демографічну катастрофу і спричиняє суспільне протистояння.

Святослав сказав: «Ми повинні розуміти, що жертовність українських воїнів – насамперед задля наших дітей та молоді. Ми можемо пообіцяти, що не жалітимемо ні себе, ні ворогів, аби здобути сильну та омріяну країну. Та поки ми б'ємось на фронті, будь ласка, тримайте наш тил. Ми маємо зберегти сильну й консервативну Україну».

Геня Самборська, голова Всеукраїнського фонду «За гідність людини», говорила про збереження ненародженого життя: «Українська земля просякнута кров'ю вбитих дітей, і ми цьому свідки. Діти – це найкраще капіталовкладення, найкращий пенсійний фонд. Щоб захистити державу та її майбутнє, ми повинні спочатку захистити сім'ю».

Міжнародний саміт «Україна – Життя. Гідність. Перемога!» об'єднав чимало авторитетних іноземних гостей, які також були спікерами наживо або в онлайні. Зокрема це Джейсон Джонс – правозахисник, кінопродюсер, президент Освітньої організації з прав людини (H.E.R.O.); Джошуа Чарльз – спічрайтер Білого дому, автор бестселерів New York Times та історик; Едуардо Верастегі – американський і мексиканський актор, продюсер та правозахисник; Тім Баллард – правозахисник, засновник і президент організації Operation Underground Railroad.

Ведучий Руслан Кухарчук, голова організації «Всі разом!» та аналітичного центру Кабінет експертів, закликав присутніх офіційно декларувати свою позицію за збереження сімейних цінностей і презентував резолюцію та чіткий план дій.

Основні тези резолюції

Розглядати сімейну політику і збільшення народжуваності. Орієнтація на права та інтереси сімей вважати пріоритетом у державній стратегії.

Напрацювати комплекс стимулів для возз'єднання сімей. Розшук і повернення викрадених і вилучених українських дітей.

Надати особливий статус сім'ям військовослужбовців, забезпечити їм сталий соціальний супровід, належну економічну допомогу та морально-психологічну підтримку.

Удосконалити українське законодавство задля захисту життя від зачаття до природної смерті. Запровадити механізм збільшення грошових виплат на кожну народжену дитину.

Унеможливити ухвалення законів, які ставлять за мету деформувати інститут сім'ї і природний порядок.

Запровадити у середній і вищій школі викладання курсів з підготовки до подружнього сімейного життя і відповідального батьківства.

Забезпечити державне соціальне замовлення на формування і реалізацію комплексної сімейної стратегії профільним інститутам громадянського суспільства.

Учасники мали час і для спілкування, нових знайомств та обговорення почутого.

Ксенія КОЧЕВА.

ЯК ЧИТАТИ БІБЛІЮ

Чи знаєте ви, як читати Біблію? Чи бувало коли-небудь, що ви відкривали Біблію і не знали, з чого почати?

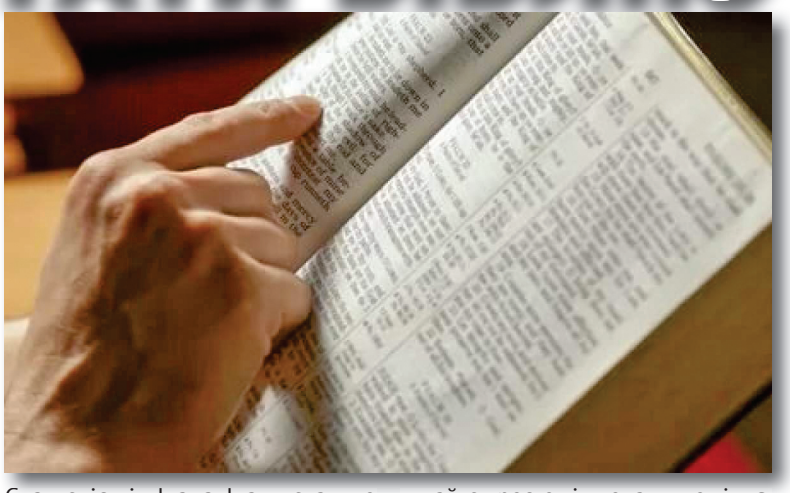

Біблія містить тисячі сторінок, 66 книг і вічне запитання: з чого почати її читати?

Чи знаєте ви відповідь на це питання? Можливо, наші поради вам допоможуть.

Псалми

Читайте Псалми. У житті бувають періоди, коли саме Псалми допомагають пережити важкі моменти. У Псалмах читаємо про битви Давида і про те, як він попри все славив Бога і поклонявся Йому, проходячи через усі ці випробування, – таке підбадьорення дасть сили робити те саме.

Приповісті

Чи знаєте ви, що у Книзі Приповістей – 31 розділ, по одному на кожен день місяця. Тому Приповісті можна перечитувати повністю кожного місяця, і це було б дуже корисно. Є вислів: «Одна притча в день змушує диявола триматися подалі».

Євангеліє від Луки

Євангеліє від Луки – найбільш описова розповідь про життя Ісуса. Лука був лікарем і, можливо, саме тому володів здатністю зауважувати кожну деталь.

Якщо хочете дізнатися, Яким справді був Ісус, читайте Євангеліє від Луки. А коли закінчите, перегорніть дві наступні книги і прочитайте продовження цього Євангелія – Дії святих апостолів – яке також написав євангеліст Лука.

Євангеліє від Івана

Якщо ви хочете зрозуміти глибину любові і жертви Ісуса, прочитайте Євангеліє від Івана. Іван детально розкриває шлях спасіння через Ісуса Христа. Ми бачимо це в найпопулярнішому вірші у всій Біблії – Івана 3:16.

Хоч Іван, на відміну від Луки, і не пише у хронологічній послідовності, можна простежити акуратну і цілеспрямовану структуру Євангелія від Івана, яка чітко розповідає про спасіння, яке Ісус приніс у світ.

Послання до ефесян

Ви боретеся зі своїм минулим? Вас мучить почуття провини? Ви часто почуваєтеся, наче сирота? Прочитайте послання до Ефесян. У кожному розділі цього послання апостол Павло нагадує про те, хто ми у Христі, які наші права як Його дітей і яку владу Він дає нам через Святого Духа.

Послання до филип'ян

Якщо ви втратили радість, відкривайте Послання до филип'ян. Читайте його, вивчайте, роздумуйте і дозвольте кожному віршеві увійти у ваше серце.

Кілька порад, якщо ви тільки починаєте

Не починайте з Книги Буття і не читайте просто від початку до кінця, хіба що ви – зрілий християнин, який регулярно читає Біблію тривалий час. З багатьма, хто починав читати все підряд, ставалося так, що вони дочитували до Книги Левит або Числа і з повним розчаруванням надовго переставали читати.

Перечитуйте книгу цілком. Читаючи повністю, а не вибірково, вірш тут, вірш там, ви відчуєте повний контекст. Інколи ви будете здивовані тим, як відомий вірш набуває зовсім іншого значення в контексті всієї історії або загальної ідеї.

Читайте доти, поки не стануть зрозумілими якісь три речі. Запишіть їх і роздумуйте про них протягом дня.

Ведіть записи. Заведіть блокнот і почніть записувати свої думки про те, що ви читали. Щодня записуйте одне-два речення про те, як прочитаний уривок можна застосувати до вашого життя, а також запишіть просту молитву.

Якщо ви будете дотримуватись цих порад, то незабаром побачите, що вам все більше й більше хочеться читати Біблію.

ПРО ДУХОВНІСТЬ

Коротко кажучи, духовність із християнського погляду – це присутність Святого Духа в житті людини. Тобто це щось більше, ніж культура, мораль, етика, мистецтво, вища раціональна діяльність тощо. Духовність — це стосунки з Богом.

Ба більше, християнська духовність за своєю суттю низхідна і тринітарна. Що це означає? Низхідна означає те, що не ми шляхом самовдосконалення стаємо духовними, себто сходимо вгору до Бога, а навпаки Сам Бог сходить згори до нас. Це благодать, дар, ласка, і це ми приймаємо вірою. Духовними врешті-решт ми стаємо через народження згори.

А тринітарна вказує на те, що Дух, якого ми приймаємо, є Духом Отця і Сина. Духовність означає ніщо інше, як стосунки з Отцем і Сином у Святому Дусі. Духовність, інакше кажучи, означає пізнання любові Отця і Сина. Це загалом не практики, не правила, не ритуали. Це насамперед стосунки з Богом, пізнання Бога, прийняття любові Бога. Духовне життя – це життя у Христі, життя у Святому Дусі, життя в любові Отця.

Бути сином чи дочкою Бога, жити вірою і досвідчувати Божу присутність і Його батьківське ставлення – ось християнська духовність.

Можна бути морально, психологічно, фінансово, фізично успішним, але духовно – мертвим. І навпаки, можна бути живим духовно і мати часткові провали в усіх вказаних сферах.

Звісно, духовність буде відображатися в інших сферах, але не завжди у всіх буде блиск. Ми не ідеальні. Тут все, як і в будь-яких стосунках. Ти можеш зазнавати фіаско в багатьох питаннях, але водночас у тебе може бути справжній друг, який завжди поряд з тобою, і ти цінуєш його.

Ось чому саме віра у християнстві важлива більше, ніж діла. Бо віра співвідноситься зі стосунками, діла вже випливають з них. І ось чому моралізм є ворогом благодаті. Він є підміною духовності. Коли Христос прийде вдруге, Він шукатиме саме віри. Ось чому християнська духовність – це все про Ісуса. Бо через Нього ми отримуємо Духа і приходимо до Отця.

Себастьян ТЕГЗА.

СИЛА НЕДОСКОНАЛОСТІ

Як християни, часом ми потрапляємо у пастку прагнення досконалості. Проте Біблія запевняє, що Бог не очікує від нас бездоганності, а радше шукає спраглого серця та щирого прагнення Його присутності.

Знову і знову Бог потужно діяв через недосконалих людей, які шукали Його всім серцем. Погляньмо на деякі з цих видатних біблійних постатей та їхні зустрічі з Божою благодаттю.

Мойсей: вимушений лідер

Мойсей не був бездоганним. Він був втікачем з вадами мовлення, сповнений сумнівів і невпевненості. Однак, всупереч ваганням, він відповів Богу «так», коли Господь покликав його вивести ізраїльтян з Єгипту.

І саме тому Бог надзвичайно вживав його для Своїх чудес. Через Мойсея Він розділив Червоне море та вивів Свій народ до землі обітованої (Вихід 14:21).

Давид: цар-пастух

Пастушок Давид, який став царем, є ще одним свідченням Божої благодаті.

Попри його кричущі помилки, включно з перелюбом і вбивством, Давид був описаний як «чоловік за серцем Божим» (Дії 13:22). Це сталося не тому, що він був досконалим, а тому, що Давид шукав прощення і невпинно слідував за Богом – навіть у своїх невдачах.

Петро: імпульсивний учень

Петро був серед найближчих учнів Ісуса. Схильний до бурхливого вияву почуттів, він тричі відрікся від Ісуса через страх. Та попри це після Свого вознесіння Ісус покликав саме Петра очолити Свою Церкву (Матвія 16:18).

Незважаючи на недоліки та помилки, любов Петра до Ісуса та його готовність покаятися й змінюватися привели до його відновлення та потужного вживання в Божих планах.

Ці історії нагадують, що Бог не шукає в нас досконалості. Натомість Він шукає серце, яке було б смиренним, здатним каятися і пристрасно Його шукати. Саме крізь наші недосконалості Божа благодать проявляється найяскравіше, підтверджуючи істину про те, що Він вживає недосконалих людей для виконання Своєї досконалої волі.

Зрештою, прагнення досконалості стає незначним, коли ми усвідомлюємо, що справді має значення для Бога – наше прагнення до Нього.

Мати Тереза сказала: «Ми покликані бути не успішними, а вірними». Отже, приймімо свої недосконалості, віддаймо їх Богу та будьмо свідками того, як Він може вживати всі ці недоліки для Своєї слави!

КОЛИ МЕНІ КАЖУТЬ: «Я НЕ ВІРЮ В БОГА»

Коли мені кажуть: «Я не вірю в Бога!», завжди доводиться уточнювати: «А в якого Бога ти не віриш? Опиши Його. Можливо, у такого і я не вірю!».

Наприклад, мій Господь – не жорстокий деспот, який лише й шукає, кого покарати, але Він і не безликий «Вищий Розум», якому байдуже, що відбувається на землі.

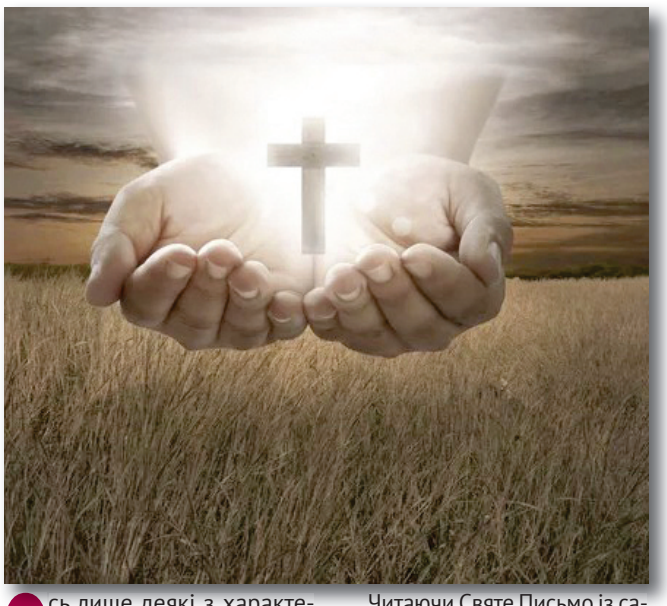

Ось лише деякі з характеристик Творця, про які говорить Біблія. Він: Святий (Ісаї 6:3); Досконалий (Матвія 5:48); Всезнаючий (Ісаї 40:28); Всюдисутній (Пс. 138:7-13); Всемогутній (Буття 17:1); Незмінний (Якова 1:17); Вічний (1 Тим. 6:16-17); Добрий (Матвія 19:17); Справедливий (2 Тим. 4:8); Милосердний (Вихід 34:6); Мудрий (Рим. 11:33); Любов (1 Івана 4:8).

Читаючи Святе Письмо із самого дитинства, я не раз уявляв собі описані в ній місця – Єрусалим, Віфлеєм, Галілейське море, Йордан і пустелю. Однак лише побувавши в Ізраїлі, зрозумів, що все це виглядає дещо інакше, ніж у моїй уяві.

Те саме і з Богом. Звичайно, ми не можемо Його побачити, адже Він – Дух (Івана 4:24). Однак близько 2000 років тому сталася подія, що розділила час на «до» і «після», – Господь втілився в образ людини, і тепер на питання: «Який Він?», можна сміливо відповісти: «Такий, як Ісус!».

Він творив добро, зціляв хворих, торкався відкинутих, підіймав тих, хто впав, і обіймав дітей. Дозволив людям розіп'яти Себе, щоб стати відкупленням за наші гріхи, а потім воскрес, перемігши смерть.

Неймовірним чином вплинув на історію в цілому і безліч людських життів зокрема. І саме Йому належать слова: «Я є Дорога, Правда і Життя! І ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене» (Івана 14:6).

«У світі Він був, і світ через Нього постав, але світ Його не пізнав. До своїх Він прийшов, та свої Його не прийняли. А тим, які прийняли Його, дав владу стати Божими дітьми…» (Івана 1:10-12).

«І тому наче Сам Бог просить через нас. Від Імені Христа благаємо: примиріться з Богом!» (2 Коринтян 5:20).

«Покайтеся, і нехай охреститься кожний з вас в Ім'я Ісуса Христа на прощення ваших гріхів, і приймете дар Святого Духа! Адже для вас ця обітниця і для ваших дітей, і для всіх тих, хто далеко, кого лише покличе Господь, Бог наш!» (Дії 2:38-39).

Микола САВЧУК.

(Із книги «Доступно про Бога та Біблію»)

12 НАГОРОД БІБЛІЇ

Наша віра потребує постійного підкріплення. Адже, якщо її не підживлювати, вона стає поверхневою і слабкою. Та все ж ми часто нехтуємо дорогоцінним даром Божого Слова у своєму повсякденному житті.

Цей простий список стане спонукою більше свого часу присвячувати читанню Божого Слова і роздумами над ним.

Біблія – це можливість бачити Ісуса

«Дослідіть Писання, бо ви сподіваєтесь через них мати життя вічне; а вони свідчать про Мене» (Івана 5:39).

Біблія – це місце, де можна щодня бачити й пізнавати Христа. Старозаповітні Писання обіцяють Його прихід і вказують на Нього. Євангеліє показує нам Його служіння тут, на землі, Його смерть і воскресіння, Його роботу, яку Він продовжує робити і сьогодні за допомогою Святого Духа і Церкви.

Біблія дає надію

Біблія дає надію на Бога, незалежно від того, що відбувається. «А все, що написано було раніше, написано нам на повчання, щоб ми терпінням і втішанням з Писання зберігали надію» (Римлян 15:4).

Біблія – це фундамент під нашими ногами, підтримка в моменти депресії і страждання, коли ми особливо потребуємо надії. У нас є Бог і Книга, яку Він для нас написав, щоб ми мали надію. Ми повинні скористатися перевагою цього дорогоцінного дару.

Біблія веде до щастя

«Блажен муж, що не йде на раду нечестивих, і на путь грішників не стає, і на зборищі губителів не сидить. Але в Законі Господнім воля його, і Закону Його повчається день і ніч» (Псалом 1:1-2).

Бог явив Себе у Своєму Слові. У Біблії відкрито шлях, який веде до повноті радості і блаженства: «Ти покажеш мені дорогу життя; перед лицем Твоїм повнота радости і в правиці Твоїй блаженство вічне» (Псалом 15:11).

Щастя, яке Біблія пропонує, таке ж незмінне і надійне, як Бог, Який написав її і Який є нашим найбільшим Скарбом.

Біблія дає зброю для перемоги над гріхом

«Бо коли живете за плоттю, то помрете, а коли духом умертвляєте діла плотські, то живі будете» (Римлян 8:13).

Слово Боже – меч у руках Божого Духа. Меч цей призначений для того, щоб перемогти гріх, який віддаляє від Бога. Очищені від гріха, ми можемо жити в повноті. «І шолом спасіння візьміть, і меч духовний, що є Слово Боже» (Ефесян 6:17).

Читаючи Біблію, ми слухаємо Самого Бога

«Усе Писання Богом натхнене» (2 Тимофія 3:16)

Напевно, є людина, з якою ви дуже хотіли би познайомитися. Ви б ніколи не пропустили можливість зробити це. Чи не мав би Бог очолювати цей список? Ми знову й знову зустрічаємося з Ним у Його Слові, коли читаємо Біблію.

Біблія – безкоштовний курс про життя від Самого Бога

«Усе Писання Богом натхнене і корисне для навчання» (2 Тимофія 3:16).

Бог говорить. Його Слово корисне для навчання. І ми щодня можемо відвідувати заняття під керівництвом Самого Бога. Безплатно!

«Проповідуємо премудрість Божу, таємну, приховану, яку призначив Бог перед віками для слави нашої… Нам же Бог відкрив це Духом Своїм; бо Дух усе досліджує, і глибини Божі» (1Коринтян 2:7, 10).

Біблія допомагає духовно зростати

«А ми всі, відкритим обличчям, як у дзеркалі, дивлячись на славу Господню, перетворюємося на той же образ від слави у славу, як від Господнього Духа» (2 Коринтян 3:18).

Так, як ми бачимо Ісуса в Його Слові, ми бачимо і свою недосконалість і невідповідність, свою гріховність і можливості для зростання. І бачимо, як Святий Дух починає працювати в нас, щоб змінювати, звільняючи від непотрібних бажань, слабкостей, нашої залежності від гріха.

Біблія озброює на добрі діла

«Усе Писання… корисне для навчання, для викривання, для виправляння, для настанови в праведності; щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тимофія 3:16-17).

Біблія спонукує робити добрі вчинки. А інші бачать їх і прославляють нашого Небесного Отця: «Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного» (Матвія 5:16).

Біблія допомагає створити щасливу сім'ю

«Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо цього вимагає справедливість… І ви, батьки, не дратуйте дітей ваших, а виховуйте їх у вченні й остереженні Господньому» (Ефесян 6:1, 4).

Без Божого Слова ми не знатимемо, як і чому потрібно коритися батькам, як шанувати їх, відповідно до Господнього вчення. І не знатимемо, як виховувати дітей так, щоб вони пізнавали й любили Господа.

Сім'ї та церковні спільноти будуть значно здоровішими і щасливішими, якщо вчитимуться будувати взаємини на основі Біблії.

Біблія оберігає від уподібнення зі світом

«І не уподібнюйтеся світові цьому, а змінюйтесь оновленням вашого розуму, щоб ви пізнавали, що є воля Божа, добра, приємна і досконала» (Римлян 12:2).

Світ бомбардує спокусами, кричить про підпорядкування його системам і методам, впливає на світогляд і все життя. Тому нам потрібно вміти зосереджувати погляд на Ісусі і Його Слові, щоб не підпасти під вплив хаотичного світу, але постійно зростати в уподібненні з Христом.

Біблія вчить молитися

«Хто відхилює вухо своє, щоб не слухати Закона, то буде огидна й молитва того» (Приповісті 28:9).

Без Біблії наші молитви пливуть за течією нашого егоїзму, керовані скаргами, бажаннями, жалістю до себе. З Біблією ми можемо бачити реальність, усвідомити свій гріх і знайти допомогу для його подолання.

Біблія спонукує до щирого і здорового спілкування

«Будемо уважними один до одного, заохочуючи до любови й добрих діл» (Євреїв 10:24).

Біблія допомагає зробити Божу славу – метою, гріх – ворогом, а наполегливість у нашій вірі – пріоритетом. Вона дає мужність і мудрість, щоб ми могли зі смиренням і любов'ю визнавати власні гріхи і протистояти їм.

Підготувала Наталія ПАВЛИШИН.

ВОСКРЕСІННЯ І СУД

«Бо всім нам належить стати перед судом Христовим, щоб кожному одержати згідно з тим, що він робив, живучи в тілі, добре або лихе» (2 Коринтян 5:10).

Згідно з Біблією, кожну людину чекають три неминучі зустрічі: із смертю, із воскресінням та із судом. Усі ми одного дня помремо. Усі постанемо перед судом.

«І як людям визначено один раз умерти, а потім суд…» (Євреїв 9:27).

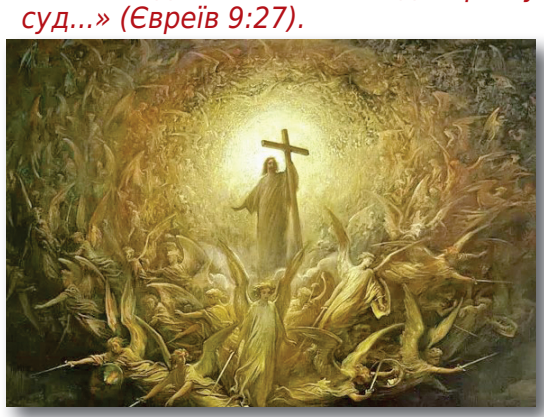

Але неможливо розглядати останній Божий суд без воскресіння. Вони між собою нерозривно пов'язані. Воскресіння передує суду, а суд викликає необхідність воскресіння. Біблія говорить, що вчення про воскресіння мертвих і останній суд є частиною повчання, яке Господь хоче нам передати.

Воскресіння

Істина про воскресіння мертвих чітко і недвозначно розкрита в Біблії. Слово «воскресіння» означає «піднятття з мертвих». Це переклад грецького слова «анастасіс».

І Старий, і Новий Заповіти говорять про два воскресіння: «воскресіння життя» для праведних і «воскресіння суду» для нечестивих (Івана 5:28-29; Дії 24:15). В Об'явленні 20:4-5 апостол Іван говорить, що між цими подіями пролягла тисяча років.

Воскреслі в перше воскресіння названі «блаженними і святими». Вони не зазнають другої смерті в озері вогненному через тисячу років (Об'явлення 20:6). Це воскресіння для життя і безсмертя (Івана 5:29; 1 Коринтян 15:52-53) відбудеться під час другого приходу Месії (1 Коринтян 15:22-23; 1 Солунян 4:15-18). Усі, які воскреснуть у цей час, «вмерти вже не можуть» (Луки 20:36). Христос обіцяє, що «переможець не зазнає шкоди від другої смерти» (Об'явлення 2:11). Вони навіки з'єднані із Сином Божим.

Яким буде воскресле тіло? Як і Христос, воскреслі святі будуть мати реальні тіла. Як і Христос, праведники встануть із могил прославленими. Апостол Павло говорив про Спасителя: «…Який перемінить тіло нашого пониження, щоб стало подібне до славного тіла Його, силою, якою Він може і все підкорити Собі» (Филип'ян 3:21).

Він називає тіло, яким ми володіємо сьогодні, душевним, а те, яке отримаємо, – прославленим і духовним; перше – смертне і тлінне, друге – безсмертне й нетлінне. Переміна відбудеться миттєво при воскресінні (1 Коринтян 15:42-54).

Нечестиві воскреснуть під час другого воскресіння наприкінці тисячоліття. Це воскресіння передує останньому суду і осудженню. Ті, чиї імена не записані в книзі життя, воскреснуть, але будуть засуджені на другу смерть і вкинуті в «озеро вогненне» (Даниїла 12:2; Об'явлення 20:14-15).

Божий суд

«Бо всім нам належить стати перед судом Христовим, щоб кожному одержати згідно з тим, що він робив, живучи в тілі, добре або лихе» (2 Коринтян 5:10).

Суду потребує совість людини: при неодноразовому порушенні закону совість «спалюється», завмирає, але в день суду перед Божим престолом вона оживе і засудить винних (Римлян 2:14-15).

Суду потребує історія: беззаконня людського роду у світовій історії і спотворення, якого зазнала Божа правда, вимагають суду праведного і святого Бога.

Суду потребує справедливість: правдивість, праведність і святість Божого закону і Божого єства потребують, щоб кожен гріх був виявлений і засуджений.

Є суд у минулому. На Голгофі, відповідно до Закону, відбувся суд над сатаною та його армією (Івана 12:31; 16:11; Колосян 2:14-15). Смертю Ісуса Христа на Голготі були осуджені гріхи всього світу, а ті, хто вірить у Бога, знають, що перейшли від смерті в життя. Христос був засуджений замість них (Івана 5:24; 1 Петра 2:24).

Є суд у теперішньому. Кожен день на землі відбувається суд, коли Бог втручається в життя людей і судить їх гріхи. Крім того, закон сіяння і жнив продовжує діяти в житті кожної людини. Віруючий повинен судити себе сам, щоб не потрапити на суд з усім світом (1 Коринтян 11:31-32). Господь, як Батько, кого любить, того карає… (Євреїв 12:1-10).

Є суд у майбутньому. Усі народи і всі культури мають певне розуміння щодо майбутнього. Усе буде суджене абсолютним правосуддям (1 Коринтян 4:5; 2 Коринтян 5:10) .

Слово Боже стверджує, що праведні повинні стати «перед судом Христовим» (2 Коринтян 5:10-11), щоб бути судженими й нагородженими за свої діла і служіння для Господа. Слово «нагорода» використовується понад сотні разів у Новому Заповіті: нагорода за вірність (Матвія 25:21-23); вінець життя (Якова 1:12; Об'явлення 2:10); вінець слави (1 Петра 5:2-4); вінець радості (1 Солунян 2:19-20); вінець праведності (2 Тимофія 4:8); нетлінний вінець (1 Коринтян 9:25-27); нагорода пророка і праведного (Матвія 10:41-42); нагорода Божим святим слугам (Об'явлення 11:18); золотий вінець (Об'явлення 4:4).

Суд і «заплата» невіруючим

Незважаючи на те, що протягом життя кожний невіруючий інколи зазнає покарання, остаточний і вічний суд відбудеться біля Великого білого престолу після завершення періоду Тисячолітнього царства (Об'явлення 20:11-15). Кожен буде суджений за своїми вчинками згідно із записами в книзі. Будуть також суджені Содом і Гоморра, Тир і Сидон, Капернаум, а також сучасні міста.

Господь також сказав, що віддасть нечестивим за їхні діла. Валаам прийняв «відплату за беззаконня» (2 Петра 2:13-15). Юда також отримав «заплату злочинства» (Дії 1:18). Отож усі неправедні й нечестиві приймуть «нагороди» за свої злі діяння.

«Вислухаємо сутність усього: бійся Бога і заповідей Його дотримуйся, тому що у цьому все для людини; бо всяке діло Бог приведе на суд, і все таємне, чи добре воно, чи зле» (Екклезіяста 12:13-14).

СПРАВЖНІЙ СТАН СЕРЦЯ

Один із методів, за допомогою якого сатані вдається тримати людину в скривдженому стані, полягає в тому, що образа ховається за гордістю. Гордість утримує нас від визнання справжнього стану.

Якось деякі люди завдали мені сильного болю. Та коли мене питали, чи мені боляче, я відповідав, що, мовляв, все гаразд. Я знав, що не можна ображатися, тому заперечував і пригнічував всяку образу. Та насправді я ображався. Гордість заважала мені бачити справжній стан мого серця.

Гордість утримує від істини і не дає дивитися правді в очі. Вона спотворює бачення. Ви ніколи не змінитеся, якщо вважатимете, що у вас все гаразд. Гордість робить жорстоким серце і затьмарює розум. Вона утримує від покаяння, яке може вивести на свободу.

Про це написано так: «А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим, що навчав би противників із лагідністю, чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати, щоб визволитися від сітки диявола, що він уловив їх для роблення волі своєї» (2 Тимофія 2:24-26).

Гордість спонукує дивитися на себе як на жертву. Через те, що ви вважаєте себе невинними, ви утримуєтеся від прощення. Справжній стан вашого серця прихований від вас, але не прихований від Бога.

Ліки

Ісус звертається до Лаодикійської церкви, кажучи, що вони вважають себе багатими, а насправді вони вбогі і жалюгідні (Об'явлення 3:14-20). Вони помилилися, сприйнявши фінансову силу за духовну. Гордість приховала від них їх справжній стан.

Багато людей сьогодні в такому самому стані. Вони не бачать справжнього стану свого серця. І їм, як і лаодикійцям, потрібні Божі ліки: «Раджу тобі купити в Мене золото, вогнем очищене» (Об'явлення 3:18).

Очищене золото м'яке й піддатливе. І чисте серце подібне до чистого золота – воно м'яке, ніжне й піддатливе. У Євреїв 3:13 стверджується, що серця людей стають жорстокими через зваблювання гріхом! Гріховні чужорідні добавки роблять наше серце жорстким, так само, як домішки роблять жорстким золото.

Першим кроком в очищенні золота є розтирання його в порошок і змішування з речовиною під назвою флюс. Потім цю суміш поміщають у піч і розплавляють при величезній температурі. Сплави і домішки прямують до флюсу і піднімаються на поверхню. Золото важче і залишається на дні. Домішки потім видаляються, і залишається чистий метал.

А тепер подивімося, що каже Бог: «Ось, Я розплавив тебе, але не як срібло; випробував тебе у горнилі (тобто печі) страждання» (Ісаї 48:10).

І ще: «Тіштеся з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробуваннями, щоб досвідчення вашої віри було дорогоцінніше за золото, яке гине, хоч і вогнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа» (1 Петра 1:6-7).

Гріх легко ховається там, де немає жодного жару випробувань і страждань. Досягнувши успіху і добробуту, навіть зла й беззаконна людина може здаватися доброю і великодушною. Проте під час жару суворих випробувань усі нечистоти і домішки спливають на поверхню.

Здатність бачити

Наша здатність бачити все в істинному світлі є ще одним ключем до звільнення від омани. Будучи скривдженими, ми дивимося на себе як на жертву і звинувачуємо тих, хто нас образив. Ми виправдовуємо свою гіркоту, непрощення, гнів, заздрість і злість, коли усе це спливає на поверхню. Іноді навіть злимося на тих, хто нагадує нам про наших кривдників. З цієї причини Ісус радив: «...а мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити» (Об'явлення 3:18).

Бачити що? Свій справжній стан! Це єдиний шлях – тільки так ми можемо стати «ревними і покаятися», як і повелів Ісус. Ви зможете покаятися тільки тоді, коли припините звинувачувати інших.

Коли ми звинувачуємо когось і виправдовуємо свою власну позицію, ми сліпі. Ми намагаємося видалити скалку з ока свого брата в той час, як у нашому оці вмістилася ціла колода. Саме відкриття істини приносить звільнення. Коли Дух Божий показує нам наш гріх, Він завжди робить це так, що ми бачимо гріх окремо і себе окремо. Це нас викриває, але не засуджує.

Тож нехай Слово Боже просвітить очі вашого розуміння, щоб ви побачили свій справжній стан і звільнилися від всякої образи. Не дозволяйте гордості перешкодити вашому правильному баченню і покаянню.

Джон БІВЕР.

(За книгою «Приманка сатани»).

БОЖІ СУВЕНІРИ

Основна причина зневіри – наша хибна підстава для впевненості. Ми просто не на те покладаємося! Апостол Петро закликає: «Господа Бога святіть у серцях ваших» (1 Петра 3:15). Бог не говорить Ісусу Навину: «Ану, старайся краще». Безумовно, він чекає від нового лідера Свого народу повної самовіддачі. Але при цьому запевняє: «Як був Я з Мойсеєм, так буду з тобою, не залишу тебе й не покину тебе... З тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити» (Ісуса Навина 1:5, 9).

А чи зауважували ви, що в списку спостерігачів, посланих у Ханаан (13:5-16), немає імені Ісус? Там сина Навина, делегата від роду Єфрема, звуть Осія (єврейською – Хошіа, «спасіння»). Це Мойсей за фактом і за заслугами дає йому ім'я Єшуа («Господь спасає»).

Власними силами такі завдання вирішити неможливо – ні Осії, ні навіть Мойсею. Не лідер введе народ у землю обітовану, а Господь. Нове ж ім'я, Єшуа, стане Мойсеєвому наступнику постійним нагадуванням. Такий ось нематеріальний «сувенір» (французькою souvenir – пам'ять, спогад, нагадування).

Господь повелів євреям подбати і про «сувенір» матеріальний: «Візьміть собі з народу дванадцять мужів, по одному мужеві з племени. І накажете їм, говорячи: Винесіть звідси, із середини Йордану, із місця, де міцно стояли ноги священників, дванадцять каменів, і перенесете їх із собою, і покладете їх на нічлігу, що в ньому будете ночувати цієї ночі... Коли взавтра запитають ваші сини, говорячи: Що це в вас за каміння? То скажете їм, що була відділена йорданська вода перед ковчегом Господнього заповіту, коли він переходив в Йордані, була відділена йорданська вода. І будуть ті каміння за пам'ятку для Ізраїлевих синів аж навіки» (Ісуса Навина 4:2-3, 6-7).

Увійшовши в висохле русло Йордану, ізраїльтяни опинилися в якомусь міжчассі. Опинилися «посеред». Пустелю вони вже залишили, а в Ханаан ще не увійшли. Невизначеність проміжного стану – найвідповідніша ситуація для того, щоб впасти в зневіру. І «сувенір», нагадування про Божу участь – найкраща профілактика від цієї небезпеки.

Безумовно, слід пам'ятати свої минулі помилки, інакше ми будемо приречені повторювати їх. Але куди важливіше для нас, як мандрівників і прибульців, не забувати, як Господь підіймав нас після кожного падіння, як вів через усі негаразди, які давав обітниці. Тоді щоразу, опинившись «посеред», ми будемо впевнені: Він був вірний раніше, буде вірний і надалі.

Мандрівникові й прибульцю (біженцю і переселенцю, як ми сказали би сьогодні) негоже обростати речами. Щоразу, залишаючи тимчасове житло (а яке з наших жител – не тимчасове?), доводиться розлучатися з багатьма сувенірами, що нагадували про ті чи інші місця і події. Проте є в мене й такі, з якими мені нізащо не захочеться розлучатися. Серед них – фотографія щасливої дружини в день нашого весілля, яка стоїть на тумбочці біля ліжка. Хоч би яким важким був минулий день, які би випробування не чекали попереду, це фото – мої дванадцять каменів. Нагадування про вірність Божу стосовно нас і про клятву вірності, яку я дав перед Його лицем.

«Сувеніри» бувають різні. Наприклад – матеріальні, але невидимі: «Ісус поставив також дванадцять каменів у середині Йордану, де стояли священники, що несли ковчег заповіту. Ці камені там і досі». Їх не видно, але ми ж то знаємо: вони – там. А причастя, або вечеря Господня, навпаки, слугує нам видимим, але нематеріальним «сувеніром»: «Це творіть на спомин про Мене».

Сергій ГОЛОВІН.

ХЛОПЕЦЬ ПОМЕР, АЛЕ БОГ ПОВЕРНУВ ЙОМУ ЖИТТЯ

Зворушливу історію капелана Володимира Груца про воскресіння важкопораненого бійця пропонуємо вашій увазі. Лікарі робили все, щоб повернути хлопця до життя, але марно. Тоді втрутився Бог...

Ось яка історія про повернення одного життя відбулася недавно за моєї участі. І вона добре ілюструє, як діє Бог там, на фронті, як близько Він до наших військових.

Ми працювали на одному з пунктів прийому поранених на передовій. Коли приїхала евакуаційна медична машина, з неї вибіг побратим і став кричати, що є один важкий і кілька поранених. Я кинувся до машини, щоб допомогти діставати важкого, і побачив, що він мертвий. Але все ж ми занесли його в приймальню до лікарів, і я крикнув, що в нас важкий. Медики кинулися реанімувати нашого побратима. Поряд лежав ще один поранений, і він сказав, що того важкопораненого звати Олександр.

Лікарі робили все можливе, щоб повернути хлопця до життя, але марно. Тоді я нахилився до нього і став молитися від його імені, говорячи: «Господи, Ти захист мій, Ти спасіння моє. Отче Небесний, якщо є воля Твоя, поверни душу мою до тіла мого».

Минали довгі хвилини – серце не запускалося. Лікарі продовжували робити своє. А я – своє. Стояв над Олександром і молився. І в один момент сталося чудо – серце забилося. Життя повернулося до Олександра, душа повернулася до тіла! Бог зробив чудо!

Коли його вже везли до реанімації в госпіталь, кисневої подушки не знадобилося. Він самостійно дихав. Щойно він прийшов до тями, я сказав: «Олександре, Бог подарував тобі життя, душа твоя повернулася до тіла». Він підняв руку і жестом показав, що все добре.

Ось як Бог діє там, на лінії фронту, ось як за молитвами Він охороняє і зцілює наших братиків. Дякую всім, хто молиться!

А ще я дуже хочу відшукати Олександра, поцікавитися, як він. Знаю, що про його стан дізнавалися лікарі, які його реанімували, і довідалися, що все добре. Один із тих лікарів сказав мені: «Ви занесли й поклали на стіл мертву людину. Я, як лікар, робив усе можливе, хоча розумів, що минуло надто багато часу і він мертвий. Але те, що сталося, – то було чудо, просто неймовірне чудо. Він ожив. Слава Богу!».

Безперечно, наш Бог – Бог чудес. А наші ревні молитви з вірою є тим інструментом, який ці чудеса приводить у дію.

Моліться, друзі!

Володимир ГРУЦ,

МИ ПОКЛИКАНІ ТУРБУВАТИСЯ ПРО БОЖИЙ ДАР ДИТИНИ

Аналізуючи біблійний сюжет, неважко помітити, що сім'ї, які мали стати рушійною силою в реалізації історії спасіння, раз за разом стикалися з викликом у народженні дітей. Проблема безпліддя стосувалася багатьох родин: від патріархальних сімей Аврама і Сари, Ісака й Ревеки, Якова і Рахілі до сімей Маноя (Суддів 13), Елкани (1 Самуїлова 1) та новозаповітної сім'ї Захарії і Єлизавети (Луки 1). Те, що для багатьох було звичайним явищем (народження дітей), для них було чудом.

Ці люди проходили шлях прийняття дітей не просто як щось, що ми отримуємо природно чи шляхом своїх зусиль, але як те, що ми отримуємо надприродно. Біблійна історія показує, що дитина, з одного боку, справді є природним плодом подружніх взаємин (Буття 1:28), але з другого боку – це дар Божий.

І ми покликані турбуватися про Божий дар дитини і захищати його. Але захищати від чого?

Захищати від нас самих

Як би не дивно це звучало, але часто потрібно захищати дітей від нас самих. Спокуса сприймати дітей як власність нікуди не ділася.

Безумовно, ми неабияк просунулися в подоланні принципу римського права Patria Potestas (коли діти вважалися власністю батька і він вирішував долю дитини включно з її правом на життя). Чимало зроблено й для подолання проблеми дитячої праці.

Ми також усвідомлюємо проблеми гіперопіки, прив'язаності, спроб реалізувати в житті наших дітей те, що ми не змогли реалізувати у власному. Проте всі ці проблеми залишаються відкритими. Нам дуже непросто рухатися від батьків, які володіють своїми дітьми, — до батьків, покликаних виховувати своїх дітей, яких Бог довірив їм на короткий проміжок часу.

Нам важко вчасно відпускати. Важко пройти шлях Авраама, який в історії про жертвоприношення Ісака був випробуваний в готовності відмовитися від прав власності на дитину й передати її знову в руки Божі, з яких вона й отримала життя.

Захищати від інших людей

Потрібно також захищати дітей від інших людей. Під час війни, коли багато дітей стали сиротами, втратили домівки, виїхали або були примусово переміщені з рідних міст, ця потреба по-особливому загострилася.

З одного боку, ми, як християнська спільнота, не можемо не бути голосом тих дітей, яких незаконно перевезли на територію агресора, ми покликані говорити про це й нагадувати як всередині країни, так і поза її межами. З іншого боку, маємо втілювати місію сім'ї, культивуючи дух взаємозалежності та відповідальності одне за одного, особливо за найбільш вразливих – дітей. Не тому, що вони наша власність, а тому, що вони ввірені нам на певний час.

Це передбачає кілька моментів: заохочувати людей до активності в пошуку сімей для сиріт, особливо якщо в них немає власних дітей.

Церква має бути місцем, де не тільки діти можуть знайти батьків, а й батьки – дітей; вона повинна бути відкритою для допомоги тим, хто думає про всиновлення або вже всиновив, але потребує підтримки (молитовної, фінансової, порадою).

Не кожен може й повинен всиновлювати, але кожен може підтримати того, хто здатен це зробити. Така громада може стати справжнім домом для сиріт на локальному рівні та пророчим голосом, що нагадує суспільству та його лідерству про моральну відповідальність перед сиротами на глобальному рівні.

Радислав ТАЦЮНА.

ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ СВІТУ

Багато хто з нас, читаючи Дії святих апостолів, дивувався працьовитості апостола Павла та його супутників, які з проповіддю Євангелія обійшли ледь чи не все східне Середземномор'я!

Одним із таких вражених широтою і масштабністю Павлової проповіді можна вважати християнського письменника Джона Бівера. Ось як він це описує у своїй книзі «Страх Господній».

Господня слава була настільки сильною, що в Біблії сказано: «Це ж два роки продовжувалось, так що всі, хто замешкував в Азії, юдеї та геллени, слухали слово про Господа» (Дії 19:10). Кожна людина, яка жила там, почула Боже Слово. Азія – це не село чи місто. Це навіть не країна – це ціла провінція Римської імперії!

Усе це сталося без супутникового зв'язку, інтернету, телебачення, радіо, автомобілів, велосипедів, аудіокасет, книг або відеозаписів. Проте в Біблії сказано, що кожна людина почула проповідь Євангелія.

У багатьох може виникнути цілком доречне запитання: а що заважає нам досягнути такого масштабу проповіді? Щоб знайти відповідь на це запитання, варто розглянути кілька моментів.

Передусім Христові апостоли діяли в особливо сприятливий для проповіді час. Час цей підготував для них Бог. І на проповідь їх послав Сам Господь: «В Антиохійській церкві були деякі пророки і вчителі: Варнава і Симеон, що звався Нігер, і Луцій киринеянин, і Манаїл, вихований з Іродом четвертовладником, і Савл. Коли вони служили Господеві й постили, Дух Святий сказав: "Відділіть Мені Варнаву та Савла для діла, на яке Я покликав їх"» (Дії 13:1-2).

Ці причини не залежать від нас і через те не засмучують.

Але є і щось, що безпосередньо залежить від нас. Успіх майбутньої проповіді залежить від посвяти служінню самого місіонера: тобто чим більше готова людина жертвувати собою (саме собою, а не кимсь іншим!) заради поширення Благої Звістки, тим на більший успіх вона може розраховувати.

Звісно, така «формула успіху» виглядає надто спрощеною, проте вона дає зрозуміти, що поширення Доброї Новини – це тяжка праця, яка вимагає від благовісника концентрації всіх сил і здібностей, самозречення навіть і до смерті. «Царство Небесне силою здобувається, і хто докладає зусилля, здобуває його» (Матвія 11:12). До того ж не варто забувати про добровільне несення власного хреста, якщо вже людина зголосилася слідувати за Спасителем (див. Матвія 16:24-25).

А якщо сучасні люди (принаймні, більшість із них) не готові йти на такі жертви заради поширення Євангелія, то про який успіх євангельської проповіді може йти мова? Навіть якщо в нас буде доступ до засобів передачі інформації, які й не снилися апостолу Павлу.

І не варто забувати про характеристику, яку Павло дав собі в одному зі своїх листів: «Але благодаттю Божою я є те, що є; і благодать Його в мені не була марною» (1 Коринтян 15:10).

Отже, уся справа в благодаті Божій і в бажанні людей слідувати за Богом, шукати Його волю і коритися їй. А інакше успіху в євангелізації світу «аж до краю землі» не буде.

НІЧОГО НЕ ЗМІНИЛОСЯ

«Коли Ісус це казав, одна жінка з натовпу голосно промовила: Блаженна мати, яка носила та годувала Тебе. Він відповів: Справді блаженні ті, що слухають Слово Боже та виконують його» (Луки 11:27-28, НПУ).

Це — системна прірва між світоглядом християнського народу і їхнім Господом. І до сьогодні чимало християнського люду духовність особи часто оцінює за духовністю її родини. Мовляв, якщо народився у віруючій родині, то це благословенніше.

Безперечно, побожні батьки є благословенням для дітей. Але стосунки з Богом і жива віра взагалі не пов'язані з родинною спадщиною. Жодним чином.

Бо жива віра і близькі стосунки з Господом Ісусом – це результат власного богошукання, власного пізнання Божого Слова і власного послуху Слову.

Микола РОМАНЕНКО.
Пастор.

ТРИМАЙТЕ РУКУ НА ПУЛЬСІ

«Якщо ви маєте певний вплив, вважаєте себе лідером думок, маєте тисячі читачів, вас кудись там запрошують, чекають, до вас прислухаються або ж ви – людина з великої літери, лідер, християнський співак, пастор, спікер, єпископ, наставник... – то тримайте руку на пульсі.

Бо медійність та успіх плавлять мозок.

Ми бачимо це щодня.

Бачимо, як визнання та завищене ставлення (надмірна увага) до своєї персони, можуть спотворити реальне самосприйняття.

Це як гроші, які не в той момент чи не в тих руках іноді калічать людину.

Християнський світ великий тільки у нашій уяві. Насправді він дуже маленький. А особливо фейсбучно-ютубно-інстаграмний. Але в тих, хто в ньому живе, є відчуття глобальності їхніх меседжів, коментів та проповідей. Таким чином, іноді створюється ілюзія того, що ці меседжі найважливіші (надважливі) та навіть геніальні. Що ці проєкти, інтерв'ю, ефіри та вирішення конфліктів мають якийсь вплив на реальне життя та приносять якусь користь.

Але це просто може бути самообман, ще одна наша бульбашка.

Тому що весь глобальний сучасний світ — це велика кількість бульбашок, які іноді на мить доторкаються одна до одної, а потім ніби відштовхуються. Бульбашки етнічні, мовні, культурні, професійні та, звісно, релігійні.

Отож, коли ти перебуваєш у цій невеликій бульбашці, може прийти думка, що ти шедевральний і впливаєш на долі.

І з'являється бажання роздавати поради, робити ефіри, давати відповіді, яких ніхто не просив. Давати відповіді, які ти навіть не знаєш, але вирішив, що ти фантастичний. І все, що ти кажеш, – каже Бог. І все, що ти робиш, Він неодмінно підтримує. А якщо хтось проти, то вони йдуть проти Бога.

І ми отримуємо божків, які когось там відлучають, прилучають, щось пишуть, віщають, качають, хизуються, зі шкіри пнуться, з усіх сил намагаючись довести собі та всім довкола свою необхідність і актуальність.

Що робити? Тримати руку на пульсі. Пам'ятати й повторювати собі, що всі історії про «культуру поваги» повинні приходити до одного – вважати іншого вищим за себе. Решта – маніпуляції і танці на кістках.

Знайти людей, які в потрібний момент можуть чесно сказати тобі, що ти – гордий, пихатий нетяма, який прямо зараз страшенно заганяється.

А там вже вибір за вами.

На жаль, багато кого, швидше за все, рано чи пізно розчавить біблійна гравітація. І це невідворотно. Бо «хто підноситься, принижений буде». Тут хоч лобом об землю бийся, але буде так, як сказав Христос.

Євген ВОЙТ.

ГРОШІ НЕ ПАХНУТЬ?

Для початку трохи історії. Усім відомий вислів: «Гроші не пахнуть» – це латинський крилатий вислів, що приписується римському імператорові Веспасіану. Сам вислів вказує на не надто чисте джерело прибутку, яке неважливе для того, хто за цим прибутком женеться.

Історія появи вислову за загальноприйнятою версією наступна: римський історик Светоній у біографічному творі «Життя дванадцяти цезарів» описує ситуацію, коли імператор Веспасіан (69-79 Р.Х.) обклав податками громадські туалети. Його син Тит (його наступник на імператорському троні), що, за повідомленнями античних авторів, відзначався доброчесністю, дорікнув батькові в такому «мерзенному» способі поповнення державної скарбниці. Тоді Веспасіан взяв монету, отриману з податку, підніс до його носа і запитав, чи смердить вона. Тит відповів, що ні. «А це ж гроші із сечі», – зауважив батько. Згодом цей вислів набув сучасного вигляду: «Гроші не пахнуть».

Ну, а тепер трохи наших реалій. Доволі сумних. А все через те, що багато наших сучасників цей вислів взяли собі за гасло. Утім, це не меншою мірою стосується і всіх попередніх поколінь, адже «що було, те і буде; і що робилося, те і буде робитися, і немає нічого нового під сонцем» (Екклезіяста 1:9). Тож можна не сумніватися, що цим гаслом «озброяться» і наступні покоління теж. І переконати їх у небезпечності такого ставлення до заробляння грошей, до людей, до свого місця у світі буде вкрай важко, а для багатьох – фактично нереально. Але все ж спробуємо, навівши кілька біблійних текстів.

«Не збирайте собі скарбів на землі, де черв і тля точать і де злодії підкопують і крадуть. Збирайте ж собі скарби на небі, де ні черв, ні тля не точать і де злодії не підкопують і не крадуть, бо де скарб ваш, там буде й серце ваше» (Матвія 6:19-21), – цими словами Господь Ісус Христос вказує на той відомий факт, що земні багатства не певні: їх можуть вкрасти, або вони банально зіпсуються, зітліють чи значно втратять свою початкову цінність. Натомість Спаситель пропонує «інвестувати» кошти, таланти і зусилля для здобуття небесних благ, яким не притаманно псуватися і які не можна вкрасти.

Нагадавши про серце, тобто внутрішнє «я» людини, її глибинну сутність, Господь Ісус Христос спрямовує до наступного вислову: «Ніхто не може двом панам служити: бо або одного полюбить, а другого буде ненавидіти; або одного триматиметься, а другим знехтує. Не можете служити Богові й мамоні» (Матвія 6:24). Тут Спаситель попереджає, що надмірна жага до збагачення, служіння грошам як ідолу можуть призвести до відпадання людини від Бога Живого.

І про трагічні наслідки такого відпадання попереджає наступний вислів: «Не обманюйтесь: Бог зневаженим не буває. Що посіє людина, те й пожне. Хто сіє для плоті своєї, від плоті пожне тління...» (Галатів 6:7-8).

Тож помилявся імператор Веспасіан, стверджуючи, що «гроші не пахнуть»: якщо людина вважає, що для збагачення всі шляхи й методи прийнятні, то їй цілком загрожує небезпека почути запах грошей – для неї вони пахнутимуть сіркою. І цей запах супроводжуватиме її у вічності.

god.in.ua.

ЯК ЗНАЙТИ МИР ПОСЕРЕД ВІЙНИ?

Чи можна залишатися в мирі, коли близьких вбивають, а дім руйнують, коли падають бомби і летять ракети? Як знайти мир із Богом, коли війна торкається найціннішого?

Упродовж історії людства християни не раз намагалися знайти відповідь на це питання.

Простої відповіді, на жаль, немає. Але є кілька речей, за які можна зачепитися, коли життя поринає в хаос. І перша з них – це істина, що Бог вміє використовувати навіть найтемніші ситуації для Своєї слави та нашого добра.

Відомий біблійний вірш з Євангелія: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться» (Матвія 5:9) – добре нагадування про те, що навіть у розпалі війни потрібно шукати миру. Миру у своєму серці. У стосунках з ближніми і далекими. У щоденних справах і думках.

Берегти такий мир легше, коли пам'ятати, що Бог суверенний над усім, і над війнами також. Ісусові належить вся влада на небі і на землі (Матвія 28:18).

Ми можемо не розуміти, чому стаються певні речі, але й можемо вірити, що Він знає, що робить, використає навіть найтемніші ситуації для Своєї слави та нашого добра (Римлян 8:28).

І цілком можливо, що саме зараз ми переходимо період, про який тисячі років тому було написано так: «Блаженний той муж **(і всі ми)**, що його Ти караєш, о Господи, і з Закону Свого навчаєш його **(тобто напоумляєш через Слово Своє)**, щоб його заспокоїти від лиходення **(немає гіршого лиходення, ніж війна)**, аж поки не викопана буде яма безбожному **(і яка то велика має бути яма, якщо її доводиться копати вже другий рік)**.

Нарешті, можна знайти розраду в тому, що цей світ – наш не на завжди. Наше життя вічності. А тому, незалежно від того, які низини нам доведеться проходити тут, на землі, ми можемо бути впевнені, що нас чекає вічне і значно краще місце (Євреїв 11:16).

І якщо розумом заволодіє шквал гніву, люті та інших неспокійних емоцій, знайте: такі почуття знайомі багатьом і багатьом і ви не самотні в цьому. Більше того – до вас таким шляхом пройшли безліч людей. І пройшли, тому що мали надію.

Пам'ятайте: є Бог, і Він добрий. Шукайте Його миру у всьому. Шукайте Його руки у деталях, нагадуючи своїй душі, що все земне мине, а прекрасна вічність – і справді вічна.

БОЖА ТУРБОТА

Будьмо відвертими: найчастіше ми говоримо або думаємо про Божу турботу лише тоді, коли Він дає нам те, що ми хочемо, і життя здається таким добрим. Але що відбувається, коли ми проходимо через важкий період життя або не отримуємо відповіді на молитви?

Відколи я віддала своє життя Богу, я вчуся. Постійно відчуваю, як Бог мене направляє, втішає і часом навіть дорікає! Його любов спрямована до мене, і я навчилася довіряти Йому.

Більшість моїх років із Господом були чудовими. На цьому шляху зустрічалися певні проблеми, однак нічого справді серйозного. Аж поки я не дізналася, що моя мама хвора на деменцію.

Те, що я вважала повільним і тривалим процесом, виявилося швидким і вкрай агресивним. Через дуже короткий час, відколи проявилися перші ознаки хвороби, мама опинилася прикутою до ліжка, а згодом померла.

Це був найгірший період у моєму житті. Моя мама, моя найрідніша душа, яка завжди піклувалася про мене, – повністю залежала від мене... Я не була впевнена, що знаю, як про неї подбати, і зможу це робити, адже працювала повний робочий день. Я була самотньою, наляканою, засмученою та сильно збентеженою. Не могла зрозуміти, чому мама переживає цю хворобу. У мене було стільки питань до Бога...

Я молилася і благала Його зцілити її, але нічого не мінялося. Я почувалася втомленою і розчарованою, хоча не припиняла молитися та читати Біблію. Бували дні, коли я відчувала всередині просто пустку, і не могла й слова сказати Богові, лише плакала перед Ним.

Одного ранку, коли я почувалася вкрай погано, я задумалася над віршем із Святого Письма: «Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню» (Римлян 7:19). І раптом у серці прозвучав голос Бога: «Моєї благодаті достатньо».

Відтоді я почала вчитися дозволяти Богу робити те, що я не можу. І почала просто відпочивати та вірити, що все буде добре.

Минуло кілька місяців, як я втратила маму. Але нині часто думаю не лише про те, що Бог зробив для мене, поки я піклувалася про неї, а й про Його турботу навіть тоді, коли я Його не знала.

Я думаю про всі часи, коли Він носив мене на руках, благословляв, піклувався, любив... І моє серце наповнюється глибокою вдячністю та бажанням поділитися всім дивовижним, що Бог зробив для мене!

«Пригадаю я вчинки Господні, як чудо Твоє я згадаю віддавна, і буду я думати про кожен Твій чин, і про вчинки Твої оповім!» (Псалми 76:12-13).

Лія ГОМЕС.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

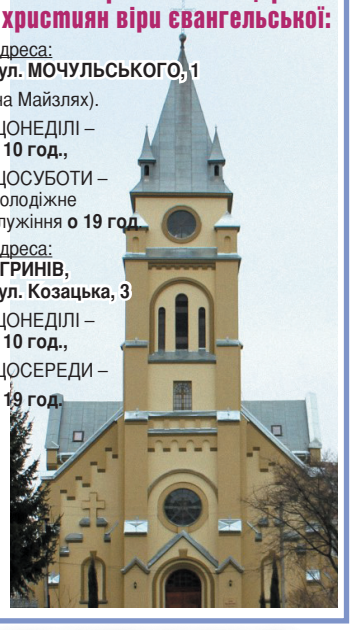

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – **о 10 год.**,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння **о 19 год.**
Адреса:
УГРИНІВ, вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ – **о 10 год.**,
ЩОСЕРЕДИ – **о 19 год.**

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»
Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

82% УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ПОСТРАЖДАЛИ ВІД ВІЙСЬКОВОГО КОНФЛІКТУ

Нове національне дослідження від Міністерства молоді та спорту України розкриває, що 82% молодих людей в Україні страждають від наслідків війни. За даними дослідження, значна кількість молодих громадян України – 82% – зіткнулися з негативними впливами війни.

18% опитаних, які не зазначили прямих втрат, можливо, не цілком усвідомлюють свій стан або вважають свої втрати менш значущими порівняно з втратами інших.

«Війна змінила життя багатьох: деякі змушені були обмежити свої звичайні активності, а деякі – і зовсім їх припинити. Однак важливо підкреслити, що відповідь молоді була непохитною: вони об'єдналися, взяли активну участь в волонтерській діяльності, збирали та розподіляли гуманітарну допомогу, активно допомагали армії та внутрішньо переміщеним особам, і багато хто приєднався до Збройних сил України», – йдеться в повідомленні пресслужби Міністерства.

Додатково, дослідження виявило, що 76% молодих людей, які виїхали через війни за кордон, мають намір повернутися в Україну. Це свідчить про силу духа української молоді і її готовність боротися за краще майбутнє своєї країни попри поточні виклики.

УНН.

ВІРУЮ
№ 6 (293)
червень 2023 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**
Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: http://viruyu.at.ua

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.